

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

vítejte u dalšího čísla! Tentokrát je to hlavně o próze. Přečíst si můžete hned několik pověstí, z nichž každá se nese trochu v jiném duchu - vedle humoru a frašky, byť si temnými podtóny, je zde i mrazivě neúprosný morální příběh.

Dále si určitě nenechte ujít povídky Chůva a Alia vyprávěné z pohledu dívky potýkající se s nespravedlností společnosti.

Samozřejmě nechybí tajenka.

Zároveň bychom vás s Ondrou a Lukášem rádi pozvali na autorské čtení STUDENTA, které proběhne ve čtvrtek 18.4. odpoledne. Detaily se ještě dolaďují, ale rozhodně přijďte.

Přejeme vám antistresové čtení

Za redakci Standa Dvořák

Pozvánka

**Na autorské čtení časopisu
STUDENT**

Kdy?

**18.4. odpoledne (čas bude
upřesněn)**

Kde?

V knihovně

**Přijďte se užít klidnou a inspira-
tivní atmosféru!**

CHŮVA

V dynamickém a chaotickém prostředí centra Prahy, kde se prolínají různé kultury, žila americká rodina cizinců. Mezi nimi byla mladá žena jménem Emily, která sloužila jako chůva jejich dětí. Byla to žena s pevnou vůlí a odhodláním, která se snažila přežít v tomto městském labyrintu.

Vstávala každé ráno dříve, než se v okolí rozbřesklo a začínala den v tichu a temnotě. Pohled do zrcadla odhaloval unavené až zelené kruhy, jež skrývaly příběh tisíc dlouhých dnů, které strávila péčí o děti a domácími pracemi té rodiny. „Věděla jsem, že to bude náročné,“ promluvila sama k sobě tiššími tóny, které se odrážely v hlubinách jejího nitra. „Ale nikdy jsem nečekala, že se v tomto městě budu cítit tak osaměle.“ Přesto se nevzdávala. Milovala děti, o které se starala, a jejich láska byla jediným světlem v temnotě, z které se snažila uniknout.

Její pracovní podmínky byly drsné. Musela zvládat nejen dlouhé hodiny práce, ale i nedostatek spánku, a to v prostředí, jenž bylo často chaotické a nepředvídatelné. Rodina, která ji zaměstnávala, brzy poznala, že Emily je mnohem více než chůva. Stala se součástí jejich každodenního života, srdcem rodiny, která byla stále na dosah ruky. Děti ji milovaly a ona milovala je s neuvěřitelnou oddaností. Jejich vzájemné pouto bylo pevné a nezlomitelné.

Avšak v zákulisí se začala bouřit žárlivost. Matka se cítila ohrožena vztahem, který děti měly s Emily, a namísto uznání její práce a oddanosti se rozhodla šířit lži a pomluvy. Ostatní cizinci (sousedí), kteří byli ovlivněni falešnými informacemi, se postupně začali od Emily odcizovat. Napětí vzrostlo až do bodu, kdy se rodina, obávající se o svou reputaci, rozhodla jednat. Navzdory Emilyině nevinně ji propustili. Její srdce bylo zlomené, ačkoli v její duši zůstával plamen naděje a odhodlání.

Když si Emily vzala svůj kufr a pomalu opouštěla dům, slyšela vzlyky dětí, které byly její radostí, a zároveň jí připomínaly bolest loučení. „Miluju vás,“ šeptla tiše, když se obrátila ke dveřím. Její hlas byl směsí nostalgie a zrady.

„Pouhá chůva, která si myslí, že se stala jedním z nás! Jak je troufalá!“ šeptal si pan Anderson, jeden z dalších sousedů, když viděl Emily odcházet. S náznakem vítězství v očích sledoval, jak se Emily s kufrem v ruce pomalu vzdaluje. „Necháme ji, aby si uvědomila, kde je její místo,“ dodal s povýšeným úsměvem na tváři. Ale i přesto u vedlejších dveřích stáli ti, kteří znali pravdu. S očích dětí kapaly a po tvářích se jim koulely velké slzy, které padaly na zem, kde tvořily menší loužičku.

ANONYMNÍ PŘÍSPĚVEK

STUDENT

POVĚSTI

Přemýšleli jste někdy, proč se města jmenují tak, jak se jmenují? Proč se například Květnice jmenuje Květnice? V tomto případě to zas tak složité asi nebude a obejdeme se bez etymologa, ale u Prahy už to tak jednoduché není, že? Už Kosmas do své kroniky psal „Protože se u nízkého prahu i velcí pánové sklánějí, podle této příhody hrad, jež vystavíte, nazvete Prahou,“ a nutno říci, že se tato pověst uchytila a traduje se dodnes. Do otázky, proč se Ostrava jmenuje O(s)trava se už snad ani pouštět nebudeme. Ale co u měst s mnohem zajímavějším názvy, jako třeba Peklo, Vepříkov a nebo taková Knihomolova Lhota?

Peklo

Velmi dávno, za vlády Karla IV žil jeden velmi bohatý muž a jmenoval se Tonda. Tonda byl bohatý a věřil, že je bohatší než sám ďábel. Jednoho dne se rozhodl, že se vydá do pekla. Vykopal díru do země a čekal. Zanedlouho se objevil ďábel a zeptal se ho, co tady dělá. Tonda mu odpověděl, že se ho nebojí a přišel mu říct, že je bohatší a má větší moc. Nebál se říct, i že ďábel je bezmocný a on sám je králem pekla. Ďábel se rozzlobil a řekl mu, že tomu nevěří a Tonda mu musí ukázat, proč si to myslí. Tonda ho přivedl k sobě domů a začal mu ukazovat drahé šperky, náramky, dokonce mu ukázal, že má vlastní les. Jelikož Tonda byl namyšlený, pomyslel si, že ďábel zdaleka nemá takové bohatství. Ďábel se rozesmál a řekl: "Jdi se mnou do pekla a já ti ukážu moje království!". Tonda se nebál a vstoupil do pekla. Když vešel tak ze samého údivu zůstal stát na místě. Uviděl miliony hříšníků a jak čerti je bijí a smějí se. Viděl jak nadějně vypadaly oči hříšníků, když přišel. Prosili ho: "Osvobod' nás, prosíme tě!". Ted' si vzpomněl jak ohrožoval lidi a jaký byl namyšlený. Uvědomil si, že jestli se nezmění, skončí jako jeden z nebožáků, kterých právě lituje. Ďábel se zasmál a přizval své sluhy. Chtěl jsi být ďáblem!". S úsměvem na tváři, přeměnil Tonda v ďábla. Musel každý podzim na Dušičky chodit a brát všechny kdo se chovají špatně. Všichni noví lidé byli tak vyděšeni, že dali tomuto místu název „Peklo“. A to místo má název Peklo dodnes.

EMILY RUTSKAYA

Vepříkov

Jednoho dne v malém městečku žila paní Nová, která nesnášela prasata. Ale její sousedka je milovala. Doslova milovala. Měla v domě obrazy prasat, talíře s prasaty, koberce v jejich tvaru, šaty s prasaty a dokonce měla i reálné prasce. Vždycky na Vánoce sousedka paní Nové přinesla sušenky ve tvaru prasat, aby paní Novou naštvála.

Sousedka a paní Nová se nesnášely. Dokonce to jednou zašlo až moc daleko. Paní Nová má malou farmu a psa, naopak sousedka má své malé růžové kamarády a kočku. Sousedka roznesla drb, že krade a má doma pistoli. Rozneslo se to po celém městě. Potom si lidé vymýšleli další drby. Každý se jí ve městě bál, a tak neměla kamarády. Paní Nová měla doopravdy doma pistoli, ale to sousedka nevěděla. Jednou se hrozně naštvála, vzala svojí pistoli, šla k sousedce na zahradu a zastřelila všechny prasata na její zahradě. Sousedka zděšeně vyběhla ven, křičela na paní Novou at' to nedělá. Volala na všechny, at'se jdou podívat na vraha.

Paní Nová nedávala pozor a omylem zastřelila i sousedku. Zděšeně pustila pistoli na zem a běžela k sousedce. Nevěděla co má dělat - nezbylo jí, než se udat se na policii. Na počest padlé sousedce, paní Vepříkové, se od té doby městečko jmenuje Vepříkov.

NELA HENDRYCHOVÁ

STUDENT

Knihomolova Lhota

Bude tomu už přes dvě stě dvacet dva let, co vládl městu Bad Kreuznach baron Rudolf von Glühbirne. Nikdo si na něj nemohl stěžovat, lidé si žili v blahobytu a měli se dobře. Nebylo tedy překvapením, že baron dostával od prostého lidu všelijaké věcnosti: osla, chléb, středověké hodiny či tenisovou raketu. Rudolf si jich vážil, jejich počet mu však nedovoloval, prohlížet si je jeden za druhým.

Pátek 11.prosince, na tento den později vzpomínal, jako na osudový, se prohrabával hromadou darů, zdali nespátří cosi neobvyklého, až uviděl pevný svazek listů popsaných nespočtem vět. Co by to tak mohlo být, ptal se sám sebe. Otevřel jej a začal číst. Smlouva, dopis, vyhláška? Ne, ani jedno, posadil se a hltal každou stránku. Po dočtení si uvědomil, že se jedná o příběh. Odešel z komnaty a nařídil objednat více takovýchto svazků.

V dalších měsících přestali chodit baronovi dary, protože zůstával po celé dny zavřený v komnatě s knihou v ruce. Město nevzkvétalo, ba naopak, a nespokojení občané chtěli změnu. Místo svých povinností si baron četl, to se jim nelíbilo. Kvůli velkým nepokojům byl Rudolf nucen z města, kterému vládl více než čtyřicet čtyři let, odejít. Vzal si s sebou pouze šaška Kašpara, aby se o něj měl kdo starat.

Za pár dní našli neznámou zříceninu, na které se usadili. Nic se nezměnilo, baron si dál četl, četl a četl, a při tom stárnul, stárnul a stárnul. V pátek v pozdní odpoledne si pro něj přišla Smrt, přečetla mu poslední knihu a společně odešli do krajiny člověku neznámých. Šašek Kašpar se sám jmenoval baronem a pojmenoval okolí zříceniny Knihomolova Lhota. Je to místo, které je každému čtenáři otevřené...

ONDŘEJ GALYAŠ (INSPIROVÁN PRIMOU A)

ALIA

Je ještě šero, jelikož slunce ještě nevyšlo. Alia procházela výjimečně tichou Prahou a hlavou se jí honilo miliony myšlenek. Přemýšlela nad tím, proč ji ti Češi tak strašně nenávidí. Alia je mladou a krásnou slečnou, je také velice inteligentní a studuje medicínu. I přesto, že se Alia cítí spíše jako Češka, jelikož se tu narodila, mnoho lidí ji tak nevidí, jelikož oba její rodiče pochází z Ománu. Alia má dlouhé kaštanově hnědé vlasy, které však veřejnost nevidí, protože je Alia zakrývá hidžábem, jedním z důvodů posměšků mířených na její osobu; její nejvíce výrazným rysem jsou smaragdově zelené oči.

Jak se tak toulala Prahou, došlo jí, že už je docela daleko od domova a pomalu by se měla vrátit. Nechtělo se jí jít tu dlouhou cestu zpět pěšky, a tak došla k nejbližší autobusové zastávce. Alia nastoupila do autobusu, koupila si lístek a hledala volné místo, kam by si mohla sednout. „Mohla bych si sem sednout prosím?“ ptá se Alia starší paní. Ta ani neodpověděla a na místo posadila svou tašku, aby si Alia sednout nemohla. Už to dál nezkoušela a rozhodla se, že po zbytek jízdy bude stát.

V autobuse už nezbyvá mnoho lidí. Je tu pouze Alia, ta stará paní, která ji předtím nechtěla pustit sednout, dva mladí kluci, je jim možná patnáct, a maminka s dítětem. Už zbývala poslední zastávka, když najednou bum! Autobus přišel do srážky s nákladním autem. Všichni jsou v šoku, ale v pořádku. Najednou někdo slabým hlásek zapištl: „Mamí, on je asi mrtvej!“ Všichni se otočili na maminku s dcerkou, která ukazuje směrem k řidiči. Všichni byli v pořádku, až na řidiče. Ti mladí kluci vytáhli telefony a všechno natáčeli, maminka uklidňovala svoji dceru a babička křičela jako vyšinutá.

Alia jakožto studentka medicíny a dobrý člověk cítila povinnost jít řidiči pomoci. Přicházela dopředu a to, co jí čekalo, nebylo vůbec pěkné. Roztříštěné sklo rozřízlo řidiči ruku, rána byla tak hluboká, že mu koukalo maso ven a všude byla krev. Rána nárazu byla dostatečně velká na to, aby řidiče zbavila vědomí. Alia se řidiče pokoušela probrat, ale nedařilo se jí to. „Zavolejte někdo

STUDENT

záchranku!" křičela, „nevíte někdo, jestli tu je lékárníčka?" Všichni koukali kolem sebe, ale nikdo ji nenacházel. „Potřebuji něco, co by fungovalo jako obinadlo, abych zastavila to krvácení.“ „Sundej si ten blbej šátek a nebud' sobecká!" ozvalo se zezadu autobusu. Alia přemýšlela, nechce zklamat svého boha, ale zároveň nemůže nechat toho muže vykrvácet. Nikdo jiný nehodlal své věci obětovat a po krátkém přesvědčování si Alia hidžáb sundala a řidiči pomohla.

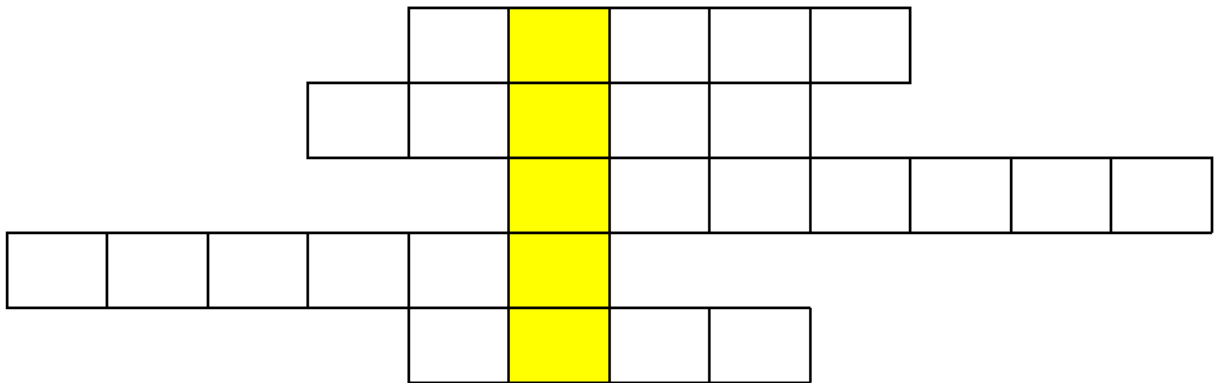
Řidič byl ve stabilizovaném stavu a probral se z bezvědomí, pomoc byla také na cestě. Přicházel čas na Aliinu denní modlitbu, a tak se ubrala dozadu autobusu a připravila si svůj modlitební koberec na nejčistějším místě, které našla. Neměla na sobě svůj hidžáb, a tak poprosila paní vepředu autobusu: „Mohla byste mi půjčit Vaši šálu, abych se mohla pomodlit?“ „No jasně, ještě budu podporovat teroristy!" To je vše, co jí na to ta žena odpovídá.

ANONYMNÍ PŘÍSPĚVEK

TAJENKA

Bouřka v březnu klade na _____ rok.

(tajenka)

1. zpěvačka, která ještě nevečeřela
2. předmět, který vyučuje pan Rupert Marks: ...Politics
3. zimní sport kombinující běh na lyžích a střelbu
4. původní jméno autora knihy *Smrt krásných srnců*
5. předchází pád

**CHCEŠ PŘÍSPÍVAT DO STUDENTA?
POŠLI NÁM EMAIL.**